

Sygn.akt III AUa 220/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Teresa Suchcicka (spr.)

Sędziowie: SA Alicja Sołowińska

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2019 r. w B.

sprawy z odwołania K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o przywrócenie prawa do renty socjalnej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 lutego 2019 r. sygn. akt III U 693/18

I. oddala apelację,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. na rzecz K. P. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Alicja Sołowińska SSA Teresa Suchcicka SSA Dorota Elżbieta Zarzecka

Sygn. akt III AUa 220/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 14.09.2018 r., odmówił K. P. prawa do renty socjalnej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła K. P., podnosząc, że jest całkowicie niezdolna do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał K. P. prawo do renty socjalnej na okres od 6.06.2018 r. do 30.06.2021 r. (pkt 1) oraz stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2).

Sąd ten ustalił, K. P. w okresie od dnia 11.09.2014 r. do 31.10.2016 r. była uprawniona do renty socjalnej. W dniu 31.08.2016 r. złożyła w (...) Oddział w P. wniosek o ustalenie uprawnień do renty socjalnej na dalszy okres. Decyzją z

dnia 28.11.2016 r. ZUS odmówił jej prawa do renty socjalnej na dalszy okres. Powyższej decyzji K. P. nie zaskarżyła do Sądu. W dniu 6.06.2018 r. K. P. złożyła kolejny wniosek o ustalenie uprawnień do renty socjalnej. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 30.07.2018 r. stwierdził, że K. P. jest całkowicie niezdolna do pracy okresowo do 31.07.2023 r. Z-ca Głównego lekarza orzecznika ZUS zgłosił zarzut wadliwości powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 6.09.2018 r. stwierdziła, że K. P. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Wobec powyższego ZUS wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję.

Mając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał na warunki przyznania renty socjalnej określone w art. 4 ust. 1 ustawy z 27.06.2003 r. o rencie socjalnej. Sąd przytoczył również definicje osoby niezdolnej do pracy zawartą w art. 12 ust. 1-3 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy K. P. jest całkowicie niezdolna do pracy. Na powyższą okoliczność sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwoływającej. Biegli sądowi po przeprowadzeniu specjalistycznych badań podmiotowo - przedmiotowych, rozpoznali u niej upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim oraz zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane. W konkluzji biegli uznali, że aktualny stopień naruszenia sprawności organizmu u odwoływającej powoduje całkowitą niezdolność do pracy na otwartym rynku pracy, wynikającą ze współwystępowania niepełnosprawności umysłowej w stopniu lekkim oraz zaburzeń depresyjno – lękowych. Biegli wskazali, że obniżenie sprawności intelektualnej istnieje od dzieciństwa. Całkowita niezdolność do pracy jest zależna od nasilenia objawów emocjonalnych utrudniających funkcjonowanie społeczne i ma charakter okresowy. Ustalili jej początek na 6.06.2018 r. tj. od daty złożenia wniosku, a przewidywany czas jej trwania określili do 30.06.2021 r. W uzasadnieniu opinii biegli podnieśli, że badana jest z obciążonym wywiadem okołoporodowym, z rozpoznaniem opóźnionego rozwoju psycho – ruchowego, przez cały okres nauki w szkole z zastosowaniem programu nauki w związku ze zdiagnozowanym lekkim stopniem niepełnosprawności intelektualnej. Od trzeciego roku życia wychowywana samotnie przez matkę. Z opisami zaburzeń zachowania w dokumentacji medycznej na przestrzeni rozwoju. Dodatkowo trudności somatyczne: wymagała zabiegów chirurgicznych, ma wysoką wadę wzroku. Obecnie występujące u badanej nasilenie objawów depresyjno – lękowych jest na tyle duże, że znacznie utrudnia funkcjonowanie w rolach społecznych, w tym zawodowej. Biegli wskazali, że biorąc pod uwagę upośledzenie umysłowe, z nakładającymi się wyżej wymienionymi objawami, badana aktualnie nie jest w stanie podjąć jakiegokolwiek pracy na otwartym rynku pracy. Wskazana jest aktywizacja zawodowa, ale jedynie w warunkach pracy chronionej.

Z opinią biegłych sądowych nie zgodził się organ rentowy i domagał się dopuszczenia dowodu z innego zespołu biegłych sądowych. Sąd I instancji na mocy art. 217 § 3 k.p.c. oddalił powyższy wniosek dowodowy organu rentowego, uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. Argumenty podniesione przez organ rentowy nie uzasadniały zdaniem Sądu stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnego zespołu biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwoływającej w kontekście jej zdolności do pracy dokonana przez organ rentowy, nie zawierająca przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych.

Sąd Okręgowy podzielił w pełni wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych powołanych do wydania opinii w przedmiotowej sprawie. Sąd podkreślił, że wydana ona została przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwoływającej jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwoływającej. Wydana opinia została poparta logiczną, szczegółową i przekonującą argumentacją, z której wynika, że stan zdrowia odwoływającej czyni ją okresowo całkowicie niezdolną do pracy. Z opinii biegłych bezsprzecznie wynikało też, że całkowita niezdolność odwoływającej do pracy spowodowana została naruszeniem sprawności organizmu powstałym w dzieciństwie.

Na marginesie Sąd I instancji zauważył, że co do oceny zdolności odwoływającej do pracy nie byli w pełni zgodni sami orzecznicy ZUS. Wprawdzie Komisja Lekarska orzekła, że odwoływająca nie jest aktualnie całkowicie niezdolna do pracy, jednak lekarz orzecznik w swoim orzeczeniu, wydanym miesiąc wcześniej, widział podstawy do orzeczenia całkowitej

niezdolności do pracy. Za rzeczowy argument, mający przemawiać za błędną oceną biegłych lekarzy sądowych, nie może być również uznany fakt, że u odwołującej stwierdzono jedynie lekki stopień upośledzenia oraz nie stwierdzono zaburzeń psychotycznych ani afektywnych. Zauważyć należy, że zaburzeń takich nie stwierdzano u odwołującej również wcześniej, w czasie kiedy to organ rentowy uznawał odwołującą za całkowicie niezdolną do pracy i przyznał jej z tego tytułu prawo do renty socjalnej na okres od dnia 11.09.2014 r. do 31.10.2016 r. Wprawdzie odwołującą decyzją z dnia 28.11.2016 r. omówiono prawa do renty na dalszy okres, jednak decyzja ta, wobec braku odwołania, nie została poddana kontroli sądowej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznając, iż K. P. spełnia wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania prawa do renty socjalnej w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał jej prawo do tego świadczenia na okres wskazany w opinii biegłych tj. od dnia 6.06.2018 r. do 30.06.2021 r.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty socjalnej już na etapie postępowania przed ZUS na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu (...). Odwołująca w toku postępowania złożyła bowiem nową dokumentację, nie znaną dotychczas organowi rentowemu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczący pkt 1, zarzucając w tym zakresie:

1) naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27.06.2003 r. o rencie socjalnej w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w okresie od dnia 6.06.2018 r. do dnia 30.06.2021 r. i przysługuje jej z tego tytułu prawo do renty socjalnej,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nienależyte rozważenie zebranego materiału dowodowego w postaci opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii, psychologii, otrzymanej przez organ rentowy w dniu 18.01.2019 r., stanowisk lekarzy orzeczników ZUS zajmowanych w toku postępowania orzeczniczego przed organem rentowym, zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych złożonych przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 22.01.2019 r. oraz bezzasadne uznanie opinii ww. biegłych za miarodajne do oceny sprawy i mogące stanowić podstawę orzekania, w sytuacji gdy nie opiera się ona na dokumentacji medycznej,
- art. 278 § 1 i 2 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego organu rentowego o powołanie innych biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii zgłoszonego przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 22.01.2019 r. i uznanie, że okoliczności sporne zostały wyjaśnione.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie odwołania.

Ponadto organ rentowy wniósł o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego zgłoszonego w piśmie procesowym organu rentowego z dnia 22.01.2019 r. i ponowne jego rozpoznanie przez Sąd II instancji oraz powołanie innych biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii, i psychologii celem ustalenia, czy odwołująca się jest całkowicie niezdolna do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wywiódł na ich podstawie trafne wnioski, znajdujące należyte oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii. Sąd pierwszej instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności

i mocy dowodów wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu pierwszej instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy o tym, iż K. P. w okresie od 6 czerwca 2018 r. do 30 czerwca 2021 r. jest całkowicie niezdolna do pracy i przysługuje jej z tego tytułu prawo do renty socjalnej. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez ten Sąd przyjmuje za swoje.

W sprawie podkreślić należy, iż wnioskodawczyni K. P. w okresie od 11 września 2014 r. do 31 października 2016 r. była uznawana za osobę całkowicie niezdolną do pracy i tym samym była uprawniona do renty socjalnej. Na skutek wniosku o przyznanie prawa do renty socjalnej na dalszy okres, organ rentowy decyzją z 28 listopada 2016 r. odmówił jej przyznania prawa do tego świadczenia. Wnioskodawczyni nie zaskarżyła powyższej decyzji. K. P. ponowny wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej złożyła w dniu 6 czerwca 2018 r. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem do oceny, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do wykonywania pracy, a tym samym, czy spełnia warunki do przyznania prawa do renty socjalnej.

Renta socjalna uregulowana w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U z 2018 r., poz. 1340) ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia; w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia; w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Pojęcie niezdolności do pracy i jej rodzaje zdefiniowane zostały w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W myśl powołanego przepisu niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej zdolności po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Stanowiąc o całkowitej niezdolności do pracy, ustawodawca w art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, posłużył się określeniem "jakakolwiek praca". Dokonując analizy pojęcia "całkowita niezdolność do pracy" należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy) - art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2010 r., II UK 353/09, Legalis nr 317018). Osobą całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która spełnia oba te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem biologicznym i ekonomicznym.

Nie ulega wątpliwości, iż ustalenie niezdolności do pracy w zasadzie nie jest możliwe ani dopuszczalne bez odwołania się do wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. Uzyskanie wiadomości specjalnych w świetle tego przepisu wymagało zasięgnięcia opinii biegłych lekarzy właściwych specjalności w celu oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni z punktu widzenia możliwości wykonywania pracy zarobkowej. Tak też uczynił Sąd Okręgowy dopuszczając w sprawie dowód z opinii zespołu biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii.

Biegli lekarze powyższych specjalności po dokonaniu analizy akt sprawy i dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu badania K. P. rozpoznali u odwołującej upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim oraz zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane. W ocenie tych biegłych aktualny stopień naruszenia sprawności organizmu powoduje u wnioskodawczyni całkowitą niezdolność do pracy na otwartym rynku pracy, wynikającą ze współwystępowania niepełnosprawności umysłowej w stopniu lekkim oraz zaburzeń depresyjno – lękowych. Biegli podkreślili, że obniżenie sprawności intelektualnej u wnioskodawczyni istnieje od dzieciństwa. Całkowita niezdolność do pracy u ubezpieczonej jest zależna od nasilenia objawów emocjonalnych utrudniających funkcjonowanie społeczne i ma charakter okresowy. Biegli ustalili jej początek na 6.06.2018 r. tj. od daty złożenia wniosku, a przewidywany czas jej trwania określili do 30.06.2021 r. W uzasadnieniu opinii biegli lekarze podkreślili, że biorąc pod uwagę upośledzenie umysłowe, z nakładającymi się nasilonymi objawami depresyjno – lękowymi znacznie utrudniającymi funkcjonowanie

w rolach społecznych (w tym zawodowej), K. P. aktualnie nie jest w stanie podjąć jakiejkolwiek pracy na otwartym rynku pracy. Wskazana jest aktywizacja zawodowa, ale jedynie w warunkach pracy chronionej (k. 19-23).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że K. P. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w okresie od 6 czerwca 2018 r. do 30 czerwca 2021 r. ze względu na występujące u niej schorzenia stanu psychicznego. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii i neurologii, na których Sąd instancji oparł ustalenia faktyczne jest obiektywna, należycie uzasadniona i zasługiwała na uwzględnienie. Biegli sądowi w sposób rzetelny i szczegółowy wyjaśnili wszelkie wątpliwości związane ze stanem zdrowia odwołującej i przekonująco uzasadnili z jakich względów uznali, że u wnioskodawczynie występuje okresowa całkowita niezdolność do pracy. Powyższa opinia biegłych lekarzy sądowych została sporządzona przez specjalistów, posiadających gruntowną wiedzę z zakresu swoich specjalności oraz długoletnie doświadczenie zawodowe. Podstawą jej wydania były dowody obiektywne. Powyższa opinia została bowiem sporządzona w oparciu o dogłębną analizę dokumentacji medycznej, akt sprawy oraz badanie psychiatryczne, psychologiczne i neurologiczne wnioskodawczynie. Z tych względów wbrew twierdzeniom organu rentowego ocena stanu zdrowia odwołującej przez powyższych biegłych sądowych została dokonana w sposób pełny, wyczerpujący i wiarygodny.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., bowiem przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, w toku którego zgromadził dowody, które następnie poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie, nie przekraczając przy tym granic swobodnej oceny dowodów. Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy i trafnie ustalił, że ze względu na obecny stan zdrowia wnioskodawczynie jest od 6 czerwca 2018 r. do 30 czerwca 2021 r. całkowicie niezdolna do pracy, zaś twierdzenia zawarte w uzasadnieniu apelacji stanowią w istocie polemikę z prawidłowo dokonanyymi przez sąd pierwszej instancji ustaleniami. Zdaniem Sądu drugiej instancji sam fakt, iż wnioski wynikające z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii nie pokrywają się ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS nie oznacza naruszenia zasady wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd I instancji trafnie spostrzegł w tym zakresie na rozbieżności w samych orzeczeniach organów orzecznich ZUS. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z 30 lipca 2018 r., stwierdził podstawy do orzeczenia u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy na okres do 31 lipca 2023 r., natomiast Komisja Lekarska ZUS już w orzeczeniu z 6 września 2018 r. uznała, iż nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Okręgowy miał uzasadnione podstawy do uznania opinii biegłych za wiarygodny dowód, bowiem wnioski z niej płynące znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd Okręgowy swoje stanowisko w powyższym zakresie dogłębnie uzasadnił. Stąd mając na względzie zgodne, spójne i logiczne stanowisko biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii uzupełnione dokumentacją lekarską uznać należy, iż poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia są prawidłowe i nie zawierają błędów natury faktycznej i logicznej. Dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń w zakresie okresowej całkowitej niezdolności do pracy K. P. nie jest w stanie podważyć podnoszony przez organ rentowy argument, iż odwołująca posiada wykształcenie policealne - technik masażysta. Powyższe nie świadczy bowiem o tym, że aktualnie odwołująca jest w stanie rozpocząć aktywność zawodową na otwartym rynku pracy.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. art. 278 § 1 i 2 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych sądowych tych samych specjalności. W ocenie Sądu Apelacyjnego pomimo zgłoszonych przez organ rentowy zarzutów, dowód z tej opinii biegłych lekarzy dawał merytoryczną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. O ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innych biegłych nie mogły też decydować okoliczności wskazane w piśmie procesowym ZUS w piśmie z 22.01.2019 r., gdyż w istocie stanowiły one jedynie polemikę z oceną stanu zdrowia dokonaną przez biegłych lekarzy w opinii dopuszczonej przez Sąd Okręgowy. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2003 r., sygn. V CKN 1622/00, LEX nr 141384, sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Sąd Apelacyjny aprobuje też pogląd Sądu Najwyższego, iż samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłego, gdy nie zgłasza ona żadnych konkretnych zarzutów w stosunku do opinii, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych (por. SN z 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, niepubl. oraz SN z 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, Biuletyn SN 1974 r., Nr

4, poz. 64). Z tych samych przyczyn brak było również podstaw do uzupełniania postępowania dowodowego przed Sądem Apelacyjnym. Stąd zgłoszony w apelacji wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii podlegał oddaleniu w myśl art. 217 § 3 k.p.c.

W konsekwencji zatem dokonania prawidłowych ustaleń, iż K. P. jest od dnia 6 czerwca 2018 r. do 30 czerwca 2021 r. osobą całkowicie niezdolną do pracy w związku z naruszeniem sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego tj. art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej w zw. z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznając wnioskodawczyni prawo do renty socjalnej od 6 czerwca 2018 r. do 30 czerwca 2021 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację – pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie apelacyjne, Sąd orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) – punkt II sentencji wyroku.

SSA Alicja Sołowińska SSA Teresa Suchcicka SSA Dorota Elżbieta Zarzecka